

Heksenhei

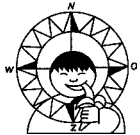

Mariëtte Aerts

DE VIER WINDSTREKEN

Mariëtte Aerts

Heksenheï

© 2005 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Mariëtte Aerts
Omslag van JeRoën Murré
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 280, 283 / ISBN 978 90 5579 011 1

2e druk, 2009

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet, www.vierwindstreken.com,
en meld je aan voor onze nieuwsbrief.

De Vier Windstreken

Een halfjaar eerder

Een koude wind deed de luiken rammelen. Het huis zuchtte en klaagde onder de buien die over de natte heide raasden. Het voorjaar wilde maar niet op gang komen en binnen zaten de drie vrouwen rondom het haardvuur dat gewoonlijk om deze tijd van het jaar al lang niet meer zo hoog opgestookt hoefde te worden.

De jongste strekte haar magere handen uit naar de warmte van het vuur en rilde.

De vrouw die naast haar zat, veegde een lange sliert spierwit haar uit haar ogen en wierp haar jongere zuster een bezorgde blik toe.

‘Ik heb het gewoon koud,’ zei de rillende vrouw geruststellend. Maar de oudere vrouw schudde haar hoofd. ‘En je bent moe, veel te moe.’ Ze liet haar ogen door de kille kamer dwalen. Haar blik bleef een paar tellen rusten op de kieren langs de raamkozijnen. ‘Er moet hier nodig iets gebeuren.’

‘Ja,’ beaamde de derde vrouw plotseling en ze veerde overeind. ‘We zijn veel te braaf geworden. Volgens mij zijn we zo langzamerhand door iedereen vergeten.’ Met een geërgerd gebaar trok ze de zwarte omslagdoek die ze droeg wat strakker om haar schouders.

‘Vergeten worden was veruit het veiligst,’ sprak de witharige vrouw berispelijk.

‘Ik ben het zat.’ Opnieuw werd er ongeduldig aan de zwarte doek gesjord. ‘Als er niet snel iets gebeurt, dan ga ik hier weg.’

‘Waar zou je heen willen?’

Daar had de vrouw met de doek geen antwoord op. Maar ze rechtte haar rug. 'Ik denk dat het tijd is voor wat vers bloed.' Er kwam een glinstering in haar vuilgroene ogen. 'Ik heb het al vaker gezegd, Alba. Vers bloed of we sterven een langzame, kleurloze dood.'

De witharige vrouw zuchtte. Ze knikte. 'Misschien heb je wel gelijk, Vita.' Ze fronste en keek opzij. 'Erin?'

De jonge vrouw haalde aarzelend haar schouders op. Ze boog haar hoofd, waardoor haar gezicht schuilging achter haar rode krullen. Zij was degene die steeds het felst geprotesteerd had tegen het *verse bloed* dat Vita zojuist voor de zoveelste maal voorgesteld had.

Vita tikte ongeduldig met haar hakken op de grond. 'Word toch eens volwassen, Erin! En wees niet zo schijnheilig. Je weet dat het moet. Verschuil je niet steeds achter dat deugdzame gezichtje. Wat doe je hier eigenlijk zelf nog, als je je niet meer in zulke ideeën kunt vinden!'

'Hshh,' suste de vrouw met het witte haar. 'Laten we niet meteen weer op die manier beginnen. Erin, ik vrees dat ik het zo langzamerhand met Vita eens moet worden. Ze heeft gelijk. En ik denk ook dat we er heel snel werk van moeten maken. Zelfs jouw jaren beginnen te tellen, al is daar op dat eeuwig jonge gezichtje van je nog niets van te zien.' Ze keek Vita vragend aan. 'Denk je dat één genoeg is deze keer?'

'Twee,' antwoordde Vita prompt. 'Minstens.'

'Heb je al iemand op het oog?'

Vita knikte en glimlachte.

Erin veerde overeind. 'O, dus je bent zelfs al hier en daar wezen kijken? Wat voer jij allemaal in je schild, zonder ons daar iets van te vertellen!' Ze wierp de vrouw met het witte haar een verontwaardigde blik toe. 'Of... of ben ik de enige die hier nog niets van wist, hebben jullie dit samen uitgebreed zonder mij er iets van te vertellen?'

Vita grijnsde onbarmhartig. 'Ja, wat dacht jij dan. Als we op

jouw toestemming moeten wachten, dan zitten we hier over driehonderd jaar nog te discussiëren.'

De vrouw die Alba werd genoemd, stond op van haar stoel. 'Vita, ik heb je al gezegd dat ik je mening deel, dus maak je niet zo druk. Alleen... we doen het niet op jouw manier.'

'Er is geen andere manier.'

'Och jawel.'

'Wat wou je doen, uitnodigingen rondsturen?'

'Als dat zou kunnen...' zuchtte Alba.

Vita sprong overeind. Haar stoel viel om. Ze trok een minachtend gezicht naar de andere twee vrouwen, draaide zich om en beende met ruisende rokken de kamer uit. Voor ze de deur achter zich dichtsloeg, siste ze de andere twee toe: 'Wat jullie doen... dat moeten jullie zelf weten. *Ik* doe het op mijn manier, zoals het altijd gegaan is. En val mij niet meer lastig met al die zoetsappigheid.'

1.

Karim hijst zijn rugzak op zijn rug en loopt het schoolplein af. Een eindje verderop ziet hij een zwarte jas met capuchon tussen de menigte bontgekleurde winterjacks. Hij versnelt zijn pas. ‘Lenne? Hé... Lenne!’

Het meisje in de zwarte jas blijft staan. Ze slaat de capuchon terug en werpt een blik achterom.

‘Samen naar huis lopen?’ stelt Karim voor zodra hij haar ingehaald heeft.

‘Best,’ knikt Lenne.

Naast elkaar wandelen ze de straat uit.

Lenne en Karim wonen allebei een eindje buiten het dorp, aan dezelfde weg. Officieel horen de huizen aan die weg nog bij het dorp – volgens de naam die vermeld staat op brieven en Ansichtkaarten – maar het is een flink eind lopen vanaf het schoolplein. Daarom lopen ze meestal samen op, dat is gezelliger.

‘Koud is het vandaag, hè?’ rilt Lenne en ze trekt de capuchon weer over haar oren. ‘En dat terwijl het pas oktober is.’

‘Kou vind ik nooit zo erg,’ zegt Karim, ‘maar die regen die haat ik!’ Hij haalt zijn honkbalpetje uit zijn jaszak en zet het op zijn hoofd.

‘Ja,’ knikt Lenne, ‘maar waar jij vandaan komt, daar schijnt zeker altijd de zon?’

‘Hoezo, waar ik vandaan kom? Ik ben in Nederland geboren, trut.’ Dat klinkt onaardig, maar Karim en Lenne schelden en vloeken wel vaker tegen elkaar, ze zijn zulke goede vrienden dat ze erbij lachen.

Lenne grinnikt. ‘O ja, da’s waar. Maar je vader niet.’

‘Nee, die niet.’ Karim lacht met haar mee. ‘Die zit nu dan ook al met zes wollen hemden aan bij de kachel.’

‘Je liegt dat je barst. Ik heb jouw vader nog nooit met zes wollen hemden aan gezien.’ Lenne vindt Karims vader erg aardig. Hij zit altijd met thee klaar wanneer Karim uit school komt. Muntthee, die Karim vreemd genoeg helemaal niet lust. Karim trekt dan altijd snel een grote fles cola uit de koelkast. Maar Lenne vindt de zoete thee met heel veel suiker heerlijk.

De plassen omzeilend, wandelt Karim slingerend naast Lenne voort. Lenne heeft hoge, zwarte laarzen aan en loopt vrolijk dwars door alle nattigheid heen.

‘Spetter niet zo,’ moppert Karim.

‘Het wordt zo dadelijk nog erger,’ zegt Lenne en ze gebaart voor zich uit. Hier in het dorp staan er wel wat plasjes op de stoeptegels, maar buiten het dorp is de weg één grote natte moddervlakte. Ze werpt een blik op Karims voeten. ‘Je moet andere schoenen, man. Dit zijn zomergympies.’

‘Ja, weet ik. Ik moet ze nog gaan kopen. Ik ga woensdagmiddag met mijn moeder de stad in. Ik ben weer eens overal uitgegroeid. Die van vorig jaar lijken nu wel een babymaatje, daar kan ik echt niet meer in.’ Karim was altijd vrij klein en tenger, maar sinds zijn elfde verjaardag afgelopen zomer, lijkt hij wel een inhaalwedstrijdje begonnen te zijn. Hij groeit en groeit alsof hij van plan is minstens twee meter lang te worden. Hij strekt zijn armen voor zich uit. De mouwen van zijn jas kruipen langs zijn polsen omhoog. ‘Moet je kijken, ook veel te klein geworden.’

Even later begint hij zuchtend aan de strijd met de vieze modderplassen. Zo af en toe kan hij opzij stappen, in de hoger gelegen berm. Maar ook het gras van de berm is drijfnat en al gauw voelt hij de vochtige kilte door zijn sokken sijpelen. ‘Jesses,’ broemt hij.

‘Zullen we een stuk afsnijden?’ stelt Lenne aarzelend voor en

ze wijst op de paaltjes met prikkeldraad langs de kant van de weg. Ze weten allebei precies waar – een paar meter verderop – er een plek is waar je over het prikkeldraad heen kunt. Het scherpe ijzerdraad ligt daar verbogen, tussen twee omvergetrapte paaltjes, tot in het gras – je kunt er zo overheen stappen. Door dwars over het heideveld en langs een stukje bos te gaan, wordt de weg minstens tien minuten korter.

Maar Karim kijkt haar aan en bijt op zijn lip. ‘Je weet dat we dat niet mogen.’

Lenne trekt een geërgerd gezicht. Vroeger liepen ze altijd zo. Maar na wat er afgelopen zomer gebeurd is, is hen door hun ouders op het hart gedrukt nooit, maar dan ook echt *nooit* meer over de hei te gaan. ‘Ik vind dat zo’n onzin,’ sputtert Lenne. ‘Niemand weet immers wáár Rinnie verdwenen is. Voor hetzelfde geld is ze gewoon midden in het dorp bij iemand in een auto gestapt of zo, weet jij veel. Iedereen doet de hele tijd of nou ineens die hei zo gevaarlijk is. We zijn jarenlang over de hei gelopen, toen we zes waren al. En er gebeurde toch nooit iets?’

‘Nee...’ weifelt Karim, ‘nee... we kwamen er nooit iemand tegen.’ Hij werpt nog een blik op zijn doorweekte gympen en haalt dan zijn schouders op. ‘Nou, vooruit dan maar, hoe eerder ik thuis ben, hoe beter. Kan ik die natte dingen tenminste bij de verwarming zetten.’

Maar wanneer ze even later over de stille heidevelden lopen, beginnen ze allebei van de zenuwen een beetje te giechelen en onbewust worden hun passen steeds groter.

Een loodgrijze hemel hangt zwaar en somber boven hun hoofden en kleurt de ’s zomers zo vrolijk paarse heide een grauwherstig bruin.

Karim denkt aan de foto die op school in de klas hangt, de portretfoto van Rinnie. Hij hangt op het prikbord achter in de klas en alle kinderen hebben er wat bij gehangen. Gedichtjes die ze zelf geschreven hebben, briefjes waarop ze de wens

hebben uitgesproken dat ze ooit nog weer veilig thuis zal komen. Tekeningen die ze voor haar gemaakt hebben en die vol staan met felgekleurde bloemen, in de hoop de moedeloosheid te bestrijden.

Ze was zomaar ineens weg, van de ene op de andere dag. Niemand die weet wat er gebeurd is.

Diezelfde foto heeft in de kranten gestaan. *Jorinde Munter* stond er dan in kleine zwarte lettertjes onder. Op school heette ze Rinnie, zo noemde iedereen haar.

Karims voeten gaan nog wat sneller.

‘Niet zo hard!’ moppert Lenne. ‘Ik kan je zowat niet bijhouden, joh!’

Karim kijkt strak voor zich uit, naar het berkenbosje in de verte waar het weggetje dat ze vroeger altijd namen, zich doorheen slingert. Kan hij Lenne nog voorstellen om terug te gaan en dan toch maar gewoon over de weg? Nee, dan vindt ze hem vast vreselijk kinderachtig, een bange poeperd.

Plotseling breekt er een eenzame zonnestraal door het wolkendek en de witte berkenstammen en de gele blaadjes lichten op alsof ze decorstukken op een toneel zijn waar iemand een spotje op heeft gericht. Karim schiet in de lach.

‘Wat is er?’ vraagt Lenne verbaasd.

‘Niks,’ lacht Karim. Hij kijkt opgelucht om zich heen. Alles ziet er ineens heel anders uit. ‘Er moet ergens een regenboog zijn. Het regent terwijl de zon schijnt.’

‘Zie niks,’ zegt Lenne. ‘Zie jij een regenboog ergens?’

Karim schudt zijn hoofd.

Als een paar minuten later de hemel weer dichttrekt en de zonnestrallen zich weer in hun wolkenbed verstoppen, zijn ze gelukkig al voorbij het berkenbos.

‘Bijna thuis,’ zegt Karim en hij geeft Lenne een spontane duw in de rug. ‘Kom op, wie het eerste bij mijn voordeur is!’

2.

De volgende dag gaan Lenne en Karim opnieuw over de hei en tegen het eind van de week is het al bijna weer gewoon worden om het kortere weggetje te nemen, net zoals ze vroeger altijd deden. Ze zijn wel zo wijs om het aan niemand te vertellen.

‘Mijn moeder zou een rolberoerte krijgen als ze het wist,’ zegt Lenne. En ze kijkt even snel om zich heen voor ze over het prikkeldraad stapt. Niemand die het ziet?

‘En anders de mijne wel.’

‘Gelukkig hebben wij geen rijke ouders.’

Karim trekt een verwonderd gezicht. ‘Wat heeft dat er nou weer mee te maken?’

‘Nou... Rinnies familie heeft hartstikke veel geld. Ze hebben toch al die winkels?’

‘Nou en? Er is toch helemaal geen brief om losgeld gekomen of zo? Bij dat soort ontvoeringen komen er altijd van die brieven, je weet wel, dat je ergens een zak met geld neer moet leggen om je kind terug te krijgen. Dat is bij Rinnie helemaal niet gebeurd.’

‘Misschien krijgen wij dat soort dingen gewoon niet te horen,’ meent Lenne. ‘Ze vertellen ons heus niet alles.’

‘Ik heb er ook niks over in de kranten gelezen. Ze hadden het nergens over geld.’

‘Heb jij al je sommen al af?’ begint Lenne snel over iets anders. Ze heeft helemaal geen zin om het over Rinnie te hebben terwijl ze juist over dit stille stukje hei lopen.

‘Nee.’

‘Zullen we samen dat vervelende huiswerk gaan maken, zo meteen?’

‘Bij mij thuis of bij jou?’

‘Bij jou,’ zegt Lenne. ‘Dan krijg ik weer die lekkere thee van je vader. Bovendien helpt hij altijd met die rotsommen, dat doet mijn moeder nou nooit eens. Die zegt alleen maar dat ik dat nou eenmaal moet leren, staartdelingen. Bah!’

Plotseling klinkt er een knappend geluidje vanuit het berkenbos.

Karim blijft staan. ‘Hé, zag je dat?’ Hij stompt Lenne hard op haar arm.

‘Wat?’ Er glijdt een koude rilling van pure schrik over Lennes rug.

‘Een eekhoorn,’ zegt Karim.

Lenne geeft hem een harde stomp terug. ‘Jesses! Ik schrik me rot, idioot!’

Karim grinnikt.

‘Dat is niet grappig!’ vindt Lenne.

‘Jawel hoor, eekhoorns zijn juist hartstikke grappig.’ Karim stapt van het paadje af en wandelt een paar passen tussen de bomen door. ‘Wat moet een eekhoorn nou met berkenbomen? Eekhoorns eten toch beukenootjes en zo?’

‘Die staan verderop,’ weet Lenne, ‘beukenbomen.’ Ze krabt zich in haar nek en aarzelt. ‘Of misschien waren dat eiken...’

Karim loopt nog een eindje verder. ‘Ik zie hem niet meer.’

Lenne stampvoet ongeduldig. ‘Kom je nou nog?’

‘Misschien was het helemaal geen eekhoorn,’ mompelt Karim.

‘Zag jij hem niet?’

‘Nee. Kom op nou.’

‘Ik zag iets roodbruins, volgens mij een eekhoornstaart.’ Karim tuurt langs de stammen van de bomen omhoog.

‘Karim!’ Lenne balt haar handen tot vuisten.

Karim werpt een pesterige blik over zijn schouder naar haar.

‘Misschien was het een ontvoerder met rood haar.’
‘Doe niet zo lollig, jij. Als je soms probeert om mij bang te maken...’

Ze horen opnieuw takjes knappen.

‘... dan is je dat gelukt!’ Lenne loopt achter Karim aan. Met een paar grote passen is ze bij hem. Ze grijpt hem bij zijn jas. ‘En nou ga je mee.’

Een plotselinge windvlaag doet de bomen ritselen. Karim en Lenne kijken tegelijkertijd omhoog. De gele blaadjes lijken te rillen en opgewonden te fluisteren. De lucht erboven is felblauw vandaag, geen regenwolk te bekennen.

‘Daar... daar zou je helemaal... duizelig van kunnen worden... als je daar lang naar kijkt,’ mompelt Lenne en ze staart als gehypnotiseerd naar de bewegende knalgele bladeren tegen de porseleinkleurige achtergrond.

Karim moet een onverhoeds opkomende geeuw onderdrukken. ‘Ja...’ beaamt hij met een zucht. Het lijkt of de wind een fluitend geluid maakt, zijn oren slaan ervan dicht. Hij schudt zijn hoofd en knippert met zijn ogen.

Lenne staat als bevroren, nog steeds in dezelfde houding, haar hoofd in haar nek. Het fluitende geluid verandert in een zachte stem, een stem die roept, een stem die haar naam kent:

Lenne... Lennehhh.

‘Lenne... Lenne!’

‘Hè... wat?’ Lenne schrikt en valt bijna om.

‘Wat doe je?’ vraagt Karim.

‘Ik?’ Lenne kijkt hem verbaasd aan. ‘Ik doe niks.’

‘Je stak je armen ineens in de lucht.’

‘Huh? Hoe kom je dáár nou bij!’ Lenne houdt haar handen voor zich uit en bekijkt haar trillende vingers. ‘Dat deed ik helemaal niet, ik had mijn handen in mijn jaszakken.’

‘Ja, eerst wel, maar daarnet niet. Ik zag het toch zeker zelf, je stond ineens heel raar met je armen te zwaaien.’

‘Je kletst uit je nek.’

‘Echt niet!’ Karim kijkt haar verontwaardigd aan. Hij wordt zich langzaam bewust van een akelig soort kippenvel dat zich vanuit zijn nek over zijn hele lijf verspreidt. Hij grijpt Lenne bij de arm en sleurt haar achter zich aan het berkenbosje uit. ‘We gaan naar huis.’

‘Au, je knijpt!’

Karim laat niet los.

‘Karim, je knijpt, zeg ik!’

Karim blijft staan. ‘Je deed echt heel raar, Lenne. Alsof je wou gaan vliegen of zo, en je ogen rolden alle kanten op.’

‘Doe normaal!’

‘Ik? Jij bent degene die niet normaal doet.’ Hij laat Lennes arm los. Hij kijkt haar diep in de ogen. ‘Het was heel griezelig.’

Een zware windstoot doet de takken van de berkenbomen kraken en plotsklaps breekt er met een harde knal een dikke tak af. Vanuit haar ooghoeken ziet Lenne hem naar beneden komen. Nu grijpt zij op haar beurt Karim bij de arm en trekt hem met een ruk opzij.

De tak stort met een donderend geraas vlak naast hem in een bergje vroeg afgevallen herfstblad. Als Lenne niets gedaan had, dan was de tak in Karims nek terechtgekomen.

De twee kinderen kijken elkaar een ogenblik met angstige ogen aan. Dan zetten ze het tegelijkertijd op een rennen. Zonder er iets met elkaar over af te hoeven spreken, draven ze door tot ze het heideveld achter zich hebben gelaten en ze voor het houten hek staan dat toegang geeft tot de zandweg die naar Karims huis leidt.

Met trillende knieën klimmen ze over het hekje.

Pas als ze over het tuinpad naar Karims voordeur lopen, beginnen ze allebei te giechelen.

‘Wat was dat nou?’

‘Weet ik veel! Gewoon stom toeval.’

‘Jij was hartstikke bang, man!’

‘Nietes! Je was zelf bang.’

‘Welnee. Ik schrok gewoon.’

‘Ja, ik ook.’

Schouderophalend gaan ze naar binnen.

Lenne neemt kleine slokjes van de gloeiend hete thee. Ze warmt haar handen aan het kopje.

‘Papa,’ zegt Karim, ‘weet jij of er eekhoorns op de hei zitten?’

‘Op de hei? Jullie zijn toch niet op de hei geweest, hè?’

Lenne trekt een gezicht naar Karim. Dombo! Waarom begin je nou over die hei!

Karim buigt zich snel voorover om een potlood op te rapen dat eerder gevallen was. Zijn wangen gloeien. Als hij het zou ontkennen, dan zou hij glashard moeten liegen. Als hij weer overeind komt, zegt hij: ‘Ik vraag alleen maar of daar eekhoorns zitten!’

Op dat moment komt zijn moeder de huiskamer binnen, ze heeft haar jas nog aan. ‘Hoorde ik jou over de hei?’ vraagt ze haar man fronsend en ze veegt een lok lichtblond haar met een ongeduldig gebaar van haar voorhoofd weg.

‘Laat maar!’ roept Karim en hij wappert geërgerd met zijn handen in de lucht. ‘Jemig, ik vroeg alleen maar of hier eekhoorns in de buurt zitten.’

Zijn moeder gooit haar jas over een stoel. ‘Is er voor mij ook nog thee?’

Karims vader schenkt haar een kopje in. ‘Ben je moe? Was het weer zo druk op je werk?’

Lenne en Karim kijken elkaar aan. Gelukkig, Karims moeder begint zuchtend te vertellen over de drukte op de afdeling van het ziekenhuis waar ze werkt en geen van beide ouders komt nog terug op Karims vraag.

Lenne buigt zich over haar schrift. Ze schrijft iets op. ‘Heb jij dezelfde uitkomst op deze som?’ vraagt ze en ze schuift Karim het schriftje toe.

Karim leest wat er staat: *SUKKEL!* Hij grinnikt. Toch had hij

wel graag antwoord op zijn vraag gehad. Zou hij zich die eekhoorn verbeeld hebben?

Als Karim die avond in zijn bed ligt, doet hij vreselijk zijn best zich op zijn boek te concentreren, maar het lukt niet. Gisteravond vond hij het nog zo’n spannend verhaal en nu interesseert de hele afloop hem ineens geen zier meer.

Hij legt zijn boek weg en knipt zijn leeslampje uit. Op zijn rug liggend staart hij in het duister. Het is niet zo donker in zijn kamer dat hij helemaal niets meer kan zien; bij het licht van de kleine lantaarntjes die buiten langs het tuinpad staan en die een vaag schijnsel op zijn plafond werpen, kan hij de voorwerpen in zijn kamer nog net onderscheiden.

Waarom waren ze eigenlijk zo bang vanmiddag, Lenne en hij? Er gebeurde in feite toch niets engs, of wel? Wat knappende geluiden van brekende takjes, dat hoor je zo vaak in een bos. In de natuur huizen allerlei kleine beestjes, die je meestal niet ziet maar wel hoort. Niks om van te schrikken.

Karim weet werkelijk niet meer of hij nou echt een eekhoorn heeft gezien of dat hij die er zelf bij gefantaseerd heeft. Een paar tellen later, toen hij tussen de boomstammen stond, kon hij het beestje nergens meer ontdekken. Hij had ook niet echt een eekhoorn herkend, hij zag vanuit zijn ooghoeken gewoon iets bewegen, en in een flits meende hij iets roodbruins achter een stam te zien verdwijnen.

Die zware tak die naar beneden kwam, dat was wel gek. Maar ja, in de herfst gebeuren zulke dingen wel eens, toch? Pech dat hij er net onder stond. Of er in ieder geval onder gestaan zou hebben als Lenne hem niet gered had.

Lenne... ja, Lenne deed wel vreemd. Maar om daar nou helemaal de griezels van te krijgen...

Zou ze hem in de maling hebben staan nemen? Zo is ze wel. Karim lacht zachtjes. Wedden dat ze hem gewoon voor de gek gehouden heeft, met dat rare gewapper met haar armen en die

rollende ogen. Of misschien was ze even niet lekker geworden van het kijken naar die bewegende blaadjes boven haar hoofd. Ze zei immers ook zoiets: dat ze er duizelig van werd.

Hij ziet het weer voor zich. En dan krijgt hij plotseling opnieuw kippenvel. Hij trekt zijn dekbed tot aan zijn kin en kruipt er diep onder.

Hij denkt aan Rinnie. Maar met wat er met Rinnie gebeurd is, daar kan dit toch niets mee te maken hebben? Of zou er met haar ook zoiets gebeurd zijn als vanmiddag met Lenne? Misschien heeft zij ook wel te lang naar ritselende takjes gekeken en is ze flauwgevallen, ergens midden op de hei. Maar flauwvallen is eigenlijk niet zo ernstig, daar kom je vanzelf wel weer van bij. En dan had ze daarna toch zeker gewoon weer naar huis kunnen wandelen? Ze is vast niet zomaar ergens op de hei blijven liggen. De politie heeft destijds met allemaal wild snuivende honden de hele hei afgezocht. Een flauwgeval- len meisje hadden ze heus wel gevonden.

Karim slaat zijn dekbed terug en stapt uit bed. Hij rilt van de kou, maar iets dwingt hem om uit het raam te gaan kijken. Schoorvoetend wandelt hij naar zijn donkerblauwe gordijnen en aarzelend veegt hij ze een stukje opzij, net ver genoeg om erdoorheen te kunnen gluren.

Vanuit zijn slaapkamer heeft hij uitzicht op de hei. Overdag kan hij in de verte het groepje bomen zien waar hij nu weer iedere dag met Lenne tussendoor wandelt. Maar nu is alles donker.

Karim legt zijn voorhoofd tegen het koude glas en staart naar het berkenbosje. Door de heldere maan die aan de hemel staat, kan hij ongeveer de omtrekken van de bomen zien. Verder niets. Of toch? Zijn blik wordt getrokken door iets vreemds, een beetje links van het bomengroepje. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes en kijkt nog eens goed. Het lijken wel twee kleine, groene lichtjes. Hij moet ineens denken aan de hond van zijn tante. Soms, wanneer die hond onder de tafel is gekropen en je

het kleed optilt om eronder te gluren, lichten de ogen van de hond op dezelfde manier op. Twee lichtgevende, groene knik- kers die je vanuit het duister aanstaren. Het Karim inmiddels bekende kippenvel vliegt hem plotsklaps weer over de armen en geschrokken doet hij een stap achteruit. Snel trekt hij het gordijn weer dicht. Hij wrijft zich over de armen. Het kippen- vel wil niet wegtrekken, het kruipt over zijn armen tot in zijn nek en het voelt alsof de haren op zijn hoofd rechtovereind gaan staan.

Met één grote sprong ligt hij weer in zijn bed. Hij trekt de deken tot over zijn hoofd.

Morgen gaat hij beslist niet meer over de hei, hij blijft keurig op de weg! Dan maar tien minuten langer lopen, maar ze krij- gen hem met geen tien paarden meer tussen die bomen door!

3.

‘Papa, zitten er wolven op de hei?’ vraagt Karim ’s ochtends bij het ontbijt aan zijn vader.

‘Begin je nou weer over die hei? Wolven, eekhoorns... wat heb jij toch?’

‘Niks!’ zegt Karim en hij knoeit een fikse plens melk naast zijn cornflakes. ‘Maar ik... ik kan de hei zien, je weet wel, vanuit mijn raam boven. En het lijkt soms net of ik er uh... beesten zie lopen en zo.’ Dat is niet gelogen en zo hoeft hij papa niets te vertellen over de kortere weg die hij en Lenne nu een paar keer genomen hebben.

‘Zie jij eekhoorns op de hei, vanuit jouw raam boven?’ Zijn vader schatert. ‘Dan heb je de beste ogen die ooit een mens gehad heeft, knul.’

‘Nou ja, en wolven dan?’ vraagt Karim langs zijn neus weg.

‘Wolven komen in Nederland al lang niet meer voor.’

‘Een vosje,’ zegt Karims moeder, ‘het zou een vosje kunnen zijn dat je gezien hebt.’

Karim slaakt een zucht van opluchting. Natuurlijk, een vosje! Dat hij daar niet eerder aan gedacht heeft. Vosjes zijn roodbruin. En het zou best kunnen dat zij, net als honden, van die oplichtende ogen hebben in het donker. Hij glimlacht zijn moeder breeduit toe.

Zijn moeder lacht verwonderd terug, zich afvragend waar ze die stralende glimlach van haar zoon aan te danken heeft. Ze staat op en kijkt op haar horloge. ‘Verdorie, ik kom weer te laat. Karim, wil je een lift naar school?’

Karim gebaart naar zijn cornflakes, hij heeft nog niet eens ontbeten. ‘Nee, ik ga Lenne ophalen.’

Lenne staat al op hem te wachten bij de kruising.

‘Weet je wat het was?’ roept Karim al van verre.

‘Wat?’

‘Gisteren, weet je wat het was, wat ik zag?’ Hij wacht met het haar vertellen tot hij naast haar loopt. ‘Die eekhoorn, dat was een vosje.’

‘Een vosje?’ Lenne fronst.

‘Dat roodbruine, wat ik zag.’

‘Je zag het toch in een boom verdwijnen?’

‘Niet *in* een boom, *achter* een boom.’

‘Je keek omhoog.’

‘Hm ja... daarna.’ Karim denkt even na. ‘De staart van een vos, die kan toch wel tot... zeg maar... nou, ongeveer zo hoog komen?’

‘Welnee,’ schatert Lenne. ‘Dat was dan wel een reuzenvos! Vosjes zijn maar zo klein, man!’ Ze geeft een formaat aan met haar handen.

‘Hoe weet jij dat nou weer?’

‘Dat weet toch iederéén,’ zegt Lenne eigenwijs.

‘Maar ik zag zijn ogen,’ vertelt Karim. ‘Gisteravond, toen ik uit mijn raam keek.’

Lenne kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Vossenogen, net als hondenogen.’

Lenne schudt haar hoofd, ze begrijpt hem niet.

‘Hondenogen in het donker, heb je die wel eens gezien? Dat ze zo oplichten en groen worden, je weet wel.’

‘O... dát, ja. Dat heb ik wel eens gezien.’

‘Nou,’ Karim trekt een triomfantelijk gezicht, ‘dat zag ik gisteravond vanuit mijn raam. Precies bij het berkenbosje, twee knalgroene ogen en ze keken naar mij.’

‘Pardon?’ Lenne blijft staan. ‘Ze keken naar jou?’

‘Nou ja,’ Karim aarzelt, ‘zo leek het.’ Hij schraapt zijn keel. ‘Zo leek het net.’ Er verschijnt een rimpel boven zijn ogen. ‘Wel gek eigenlijk.’

‘Een vos die vanaf de hei een beetje naar jou gaat zitten kijken. Midden in de nacht.’

‘Nee, ’s avonds, het was ’s avonds,’ stamelt Karim.

Lenne legt plagend een hand op zijn voorhoofd. ‘Verder alles goed met je?’

‘Maar het was echt zo. En mijn moeder zegt dat hier wel vossen voorkomen. Dus die heb ik dan, denk ik, gezien. En die vos zag mij... ik weet het zeker.’ Karim probeert het zich weer voor de geest te halen. De groene ogen die recht in de zijne leken te kijken. Maar hoe kan dat, van zo’n afstand? Hij rilt.

Lenne werpt hem een bezorgde blik toe.

Karim staart langs haar heen naar het berkenbos een eindje verderop. ‘Vanochtend maar gewoon uhm... gewoon over de weg?’

‘Mij best,’ lacht Lenne hem uit.

In de klas krijgen Karim en Lenne allebei een keer de beurt om de uitkomst van een van hun staartdelingen op te noemen. De antwoorden van allebei zijn gelukkig juist. Wat nogal een toeval is, want van de twintig sommen die ze opgekregen hebben, hebben ze er welgeteld drie goed. En dat zijn precies de drie sommen die Karims vader voor hen uitgerekend had om het hun nog eens voor te doen. Achter de ruggen van een paar klasgenootjes langs grinniken Karim en Lenne elkaar toe. ‘Wat is er zo grappig, Karim?’ vraagt de meester.

De lach verdwijnt van Karims gezicht.

‘Hoeveel antwoorden had je goed?’

Karim staart naar zijn schriftje. ‘Uhm...’ Hij doet alsof hij even moet tellen. Wie weet, misschien laat de meester het hier bij. Maar nee, hij vraagt het nog eens. ‘Drie,’ antwoordt Karim dan maar naar waarheid.

‘Jongen, dit soort sommen heb je in groep vijf ook al gehad!’ De meester zucht. ‘Karim, haal jij alle schriftjes maar even op, van iedereen. Ik wil eens met eigen ogen zien hoe jullie aan die rare uitkomsten komen. Leggen jullie allemaal je schrift op de hoek van je tafel.’

Karim staat op en wandelt het klaslokaal door om alle schriften te verzamelen. Als hij bij Lenne komt, trekt ze een gezicht naar hem. Ja, wat had hij dan moeten doen, liegen over de hoeveelheid sommen die hij goed had? Alsof het zijn schuld is dat de meester ze nu allemaal wil zien.

Wanneer Karim langs de achterste banken loopt, valt zijn blik op het prikbord. Daar hangt de foto van Rinnie. Hij loopt er gauw voorbij. Maar als hij zich van het prikbord afwendt, heeft hij het gevoel dat de ogen van het meisje op de foto hem nog steeds in de rug prikken. Het beeld van de groene ogen op de donkere hei verschijnt weer op zijn netvlies. Snel draait hij zich nog even om en met een ongemakkelijk gevoel staart hij nog een paar tellen naar de foto. Een fractie van een seconde had hij durven zweren dat de ogen op de foto van hetzelfde lichtgevende groen waren.

Dat slaat nergens op, roept hij zichzelf tot de orde, hoe kom ik op zulke stomme ideeën?

‘Karim?’ klinkt de stem van de meester. ‘Schiet je een beetje op?’

‘Uhm ja... ik ben al klaar.’

Na school rent Karim haastig achter Lenne aan.

‘Jij wil zeker naar dat vosje gaan zoeken?’ vraagt Lenne.

‘Nou nee,’ zegt Karim en hij schudt driftig met zijn hoofd. Dat is wel laatste waar hij zin in zou hebben, om weer over die hei te gaan sjokken!

‘O, nou da’s dan maar goed ook, want ik moet de andere kant op.’ Lenne beklopt haar zware rugzak. ‘Ik moet naar de bieb. Ik moet mijn boeken terugbrengen, ze zijn zelfs al te laat.’

‘Zal ik met je meegaan?’ stelt Karim voor. Hij probeert het nonchalant te laten klinken, Lenne hoeft niet te weten dat hij eigenlijk een beetje bang is om in zijn eentje langs de hei naar huis te gaan.

‘Als je daar zin in hebt,’ zegt Lenne schouderophalend.

‘Hoeveel heb je er, joh?’ vraagt Karim en hij wijst op de rugzak.

‘Zes.’

‘En heb je die allemaal uit?’ Karim leest nooit zo heel erg veel, een boek per maand misschien. Als het een dikke is, doet hij er nog wat langer over.

Lenne knikt. ‘Allemaal.’

In de bibliotheek zegt Lenne de mevrouw die achter de balie staat dan ook vriendelijk gedag, en die antwoordt onmiddellijk:

‘Ha Lenne, ben je daar weer?’

Karim slentert een poosje langs de kasten met boeken. Zelf is hij in de bieb altijd in vijf minuutjes klaar, maar Lenne doet er lang over.

‘Vind ik leuk,’ zegt ze.

Met zijn handen in zijn jaszakken sloft Karim een muurtje met foto’s voorbij. Meestal hangen er schilderijen aan, die bekijkt hij eigenlijk nooit, hij is niet zo geïnteresseerd in kunst. Maar de foto’s die er deze keer hangen, ziet hij, zijn allemaal oude foto’s uit de omgeving. ‘Wat is dit voor tentoonstelling, die er deze keer hangt?’ vraagt hij aan de mevrouw van de balie.

‘O, dat is zo leuk, dat is de oude fotoverzameling van mevrouw Sachs. Die is naar het verzorgingshuis gegaan en bij het opruimen van de woning kwam haar dochter al die oude foto’s tegen. Ze vroeg of wij erin geïnteresseerd waren. Dus we hebben de mooiste uitgezocht en opgehangen. En het loopt storm, het hele dorp is al zo’n beetje komen kijken. Je herkent er nog van alles op, moet je maar eens goed kijken.’

Karim doet een stapje dichterbij. Ja, dat is het dorpsplein, wat hij daar ziet. Maar wat grappig, blijkbaar was er vroeger een

pomp. Die is er nu niet meer. En daar, die gevel met dat opschrift, *kruidenierswaren*, leest hij. Daar zit tegenwoordig de grote supermarkt. ‘Lenne!’ roept hij plotseling keihard. Hij schrikt er zelf van en een paar mensen kijken verstoord op. O ja, da’s waar ook, in een bibliotheek hoor je altijd een beetje rustig te doen. Lenne komt verbaasd naderbij. ‘Jouw huis!’ wijst Karim. ‘Verrek.’

‘Dat was vroeger een boerderij.’

‘Ja, dat weet ik, dat hebben mijn ouders wel eens gezegd.’

‘Ze hadden kippen, kijk maar.’

‘Ze hadden wel meer dan alleen maar kippen, wat nu onze keuken is dat was vroeger een stal met wel veertig koeien en ook nog een paar geiten,’ weet Lenne.

‘Jammer, die staat er niet op, die stal.’

Karim loopt weer een stukje verder. Sommige foto’s zijn wel heel erg oud, je kunt ze nauwelijks nog zwart-wit noemen, het is meer bruin-geel, zo zijn ze verkleurd, en sommige hebben lelijke vlekken. ‘Hé, de hei.’

‘Waar?’

‘Op deze. Dat lijkt wel ons berkenbosje, maar dan kleiner.’

‘Er zijn nog meer foto’s van de hei,’ ziet Lenne. ‘Ik snap alleen niet... dat onderschrift... Karim, lees eens wat hier staat.’

Het is een klein en kriebelig handschrift. Karim buigt zich voorover. ‘De Hek... Hekkenhei?’

Lenne schudt haar hoofd. ‘Dat is een s... de Heksenhei?’

Lenne en Karim kijken elkaar met opgetrokken neuzen aan.

‘Getver,’ zegt Lenne uiteindelijk, ‘een heksenhei!’ Ze denkt even na en draait zich dan plotseling om. Met grote stappen beent ze resoluut naar de balie. ‘Mevrouw Henderiks, waarom heet de hei op die ene foto *de Heksenhei*?’

Mevrouw Henderiks kijkt haar lachend aan. ‘Och kind, dat zijn van die oude verhalen, ken je die niet?’

Lenne trekt haar wenkbrauwen op.

‘Dat zijn verhalen van nog ver vóór die tijd, hoor.’ De mevrouw

gebaart naar de foto's. 'Misschien zijn ze wel honderden jaren oud, al die gekke vertelsels. Je moet je proberen voor te stellen hoe het hier vroeger was, in deze omgeving, in de tijd vóór de straatverlichting en de neonreclames. Dit was maar een klein dorpje, een herberg met een paar huizen en wat boerderijen eromheen. En dan al die uitgestrekte heidevelden met die donkere bosjes en alles, poe... daar zou je niet graag zomaar overheen wandelen, zoals de mensen dat tegenwoordig gezellig op zondagmiddag met hun hondje doen! Er is beneden in het archief wel het een en ander over te vinden.'

'Mag ik daarin, in dat archief?' vraagt Lenne prompt gretig.

'Nee,' is het antwoord. 'Daar kunnen we niet zomaar allerlei kinderen in rond laten scharrelen.'

Lenne trekt een beledigd gezicht.

'Er was ook nog geen openbaar vervoer in die tijd,' gaat de mevrouw verder. Blijkbaar heeft ze zelf wel regelmatig gezellig in het archief rondgescharreld. 'Er reed een soort postkoets tussen de dorpen, zo af en toe. Of je ging met je boerenkar op en neer, of op een paard. Meer was er niet. En nergens lantaarnpalen, zoals ik al zei. Nou ja, je kunt je wel voorstellen dat er dan allerlei enge verhalen de ronde gaan doen natuurlijk. De mensen waren toen nog zo onnozel joh, ze geloofden van alles: heksen, spoken, je kunt het zo gek niet verzinnen.' Ze glimlacht.

'Maar leg nou eens uit van die heksenhei,' dringt Lenne ongeduldig aan.

'Hoe bedoel je? Waarom die nou precies zo heette? Tja, daar vraag je me wat. God ja, ik ben wel eens wat van die verhalen tegengekomen... Nou, ze zullen wel gedacht hebben dat er heksen op de hei woonden dan, hè?' De mevrouw staart een paar tellen peinzend voor zich uit. 'Er was iets met ene... mijn hemel, hoe heette dat mens nou toch weer...' De mevrouw trommelt geërgerd met haar vingers op de balie. 'Nou kan ik toch niet meer op die naam komen, wat stom!'

'Een naam van een heks?' vraagt Karim, die er inmiddels naast

is komen staan.

'Karbonkel?' stelt Lenne voor en ze giechelt. 'Eucalypta? Grizelda?'

De mevrouw knipt ongeduldig met haar vingers. 'Ja, zoiets! Nee... geen Grizelda... uhm... Alberdina! Alberdine, dát was het. Ja, die werd van hekserij verdacht.'

'Wat is er met haar gebeurd?' wil Lenne weten.

'Nou, ze zal wel op de brandstapel terechtgekomen zijn of zo. De mensen waren destijds niet zo fijngevoelig. Of misschien hebben ze haar verdronken.' Mevrouw Henderiks glimlacht nog eens breeduit, alsof ze het allemaal een goeie mop vindt.

'Dat vind ik anders niks om te lachen,' mompelt Karim fronzend. 'Zoiets doe je toch niet, iemand verdrinken!'

'Ach ja, het zijn allemaal maar verhalen,' zegt de mevrouw vergoelijkend. 'Er zal wel ergens een kern van waarheid in zitten, maar wat er in de loop der jaren allemaal bij verzonnen is, dat kun je toch nooit meer achterhalen.'

'Nou, misschien wel als je in het archief mag,' broemt Lenne met een zuinig gezicht.

'Tja...' Mevrouw Henderiks haalt haar schouders op. Ze kijkt naar het stapeltje boeken dat Lenne in haar armen heeft. 'Ben je al klaar met zoeken?'

'Hm ja, ik denk dat ik deze maar meeneem.'